

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupeného JUDr. Milanem Štembergem, advokátem se sídlem Cyrila Boudy 1444, Kladno, proti žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**, se sídlem nám. Hrdinů 1300, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2025, č. j. 9 SPR 162/2023 - 55, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, č. j. 10 A 69/2025 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, č. j. 10 A 69/2025 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh předchozího řízení

[1] Žalobce se žádostí ze dne 8. 12. 2023 (upřesněnou dne 5. 1. 2024) domáhal u žalovaného sdělení informací týkajících se zpracování svých osobních údajů, ke kterému došlo či dochází u Policie ČR od 8. 7. 2017 do 5. 1. 2024, pokud se tak stalo či děje na základě souhlasu, svolení, pokynu či podnětu žalovaného, zejména údajů souvisejících se sledováním žalobce. Svou žádost opřel o čl. 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, jakož i o § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2024, č. j. 9 SPR 162/2023-25 (dále také „první správní rozhodnutí“), žádosti žalobce nevyhověl, a to s odkazem na neveřejný charakter požadovaných údajů.

I.a) Obsah předchozích rozsudků správních soudů v této věci

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) citované rozhodnutí rozsudkem ze dne 26. 2. 2025, č. j. 18 A 23/2024 - 56, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Připustil sice, že postup žalovaného spočívající v nevyhovění žádosti žalobce z důvodu ochrany zájmů uvedených v § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů v obecné rovině nalézá oporu v právní úpravě a že „[z]a určitých okolností je jistě legitimní neuvádět do odůvodnění správního rozhodnutí ani žádné podrobnosti, jež by stanovené veřejné zájmy ohrožovaly.“ Následně však zdůraznil, že alespoň soud „musí mít k dispozici podklady svědčící o tom, zda byly údaje žadatele spravujícím orgánem zpracovávány, či nikoli, a v jaké souvislosti tomu bylo – v čem je případné zpracování takových údajů relevantní z pohledu chráněných zájmů, o něž spravující orgán odeprání či omezení informování opírá. Nic z toho dosavadní podklady neobsahují, žalovaný v tomto ohledu ničeho nezjišťoval – nezjišťoval tak skutkový stav, z něhož při vydání napadeného rozhodnutí vycházel a svůj postup tak sám neměl řádně podložen. Dosavadní podklady žalovaného proto jednoduše neumožňují soudu postup žalovaného řádně přezkoumat[.]“

[3] Současně městský soud odmítl, že by bylo možné poskytnutí údajů plošně odeprít toliko s odkazem na charakter požadovaných údajů, aniž by se žalovaný zabýval konkrétním případem žalobce. Vzhledem k tomu, že žalovaný žádné individuální posouzení neučinil, soud uzavřel, že „ani odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani obsah předloženého spisu prozatím soudu neumožňují definitivně posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právní úpravou (čl. 14 a 15 směrnice 2016/680 a § 28 ZOÚ), potažmo zda postupoval přiměřeným způsobem (první a druhý žalobní bod). Nyní lze toliko konstatovat, že není pochyb, že právní úprava neinformování subjektu údajů za stanovených podmínek umožňuje a že žalovaný jednoznačně uplatnil právě takový postup, tj. dle § 28 odst. 2 ZOÚ a čl. 15 odst. 3 směrnice. Tento postup musí být ovšem před soudem schopen obhájit, což se prozatím ze shora vyložených důvodů nestalo.“ Závěrem soud žalovaného zavázal, aby spisový materiál doplnil o takové podklady, na jejichž základě bude možné jeho postup řádně přezkoumat (viz bod 51 rozsudku).

[4] Správnost závěrů městského soudu následně aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 34/2025 - 80 (byť vydaném až dne 15. 10. 2025, tedy několik měsíců poté, co žalovaný ve věci rozhodl podruhé). V bodě 36 rozsudku shrnul, že „[ú]kolem městského soudu je tedy ověřit, zda stěžovatel skutečně žádné osobní údaje žalobce nezpracovává, či zda využívá uvedené výjimky, popřípadě zda jsou pro takový postup splněny zákonné předpoklady. V souzené věci však městský soud tento závěr nemohl učinit, neboť zcela postrádal jakoukoliv dokumentaci postupu stěžovatele ve vztahu k žalobcově žádosti. Stěžovatel totiž paušálně odmítl „řešit“ zpracování údajů, které svou povahou mohou spadat do výjimky dle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Takový postup však naráží právě na nemožnost vyloučení soudního přezkumu. Správní soud nemůže vycházet pouze z jeho ničím nepodloženého tvrzení a bez dalšího uvěřit správnímu orgánu (byť se jedná i o orgán činným v trestním řízení). Aby sdělení správního orgánu obstálo v soudním přezkumu, musí důvody rozhodnutí nalézat oporu v doprovodné dokumentaci.“

I.b) Napadené rozhodnutí a přezkoumávaný rozsudek městského soudu

pokračování

[5] Žalovaný po zrušení prvního správního rozhodnutí v řízení pokračoval a doplnil do spisu další podklady. Dospěl však k totožnému závěru jako při předchozím posouzení věci. Proto sdělením ze dne 9. 6. 2025, č. j. 9 SPR 162/2023 - 55 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žádosti o poskytnutí požadovaných údajů opětovně nevyhověl.

[6] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, kterou shledal městský soud důvodnou, neboť dle jeho mínění žalovaný nedostál požadavkům vyplývajícím z předchozího zrušujícího rozsudku č. j. 18 A 23/2024 - 56. Konstatoval, že žalovaný si závazný právní názor zjevně vyložil tím způsobem, že je postačující, pokud do spisové dokumentace doplní podklad osvědčující okolnost, zda údaje žalobce zpracovával či nikoliv. Dle přesvědčení soudu však není jeho úkolem nahrazovat úvahu správního orgánu, pokud se jedná o možné ohrožení veřejného zájmu podle § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přistoupil k aplikaci výjimky plošně. Odvolal se při tom na neveřejnost trestního řízení a Centrální evidence stíhaných osob (dále jen „CESO“). Městský soud však žalovaného již ve svém předchozím zrušujícím rozsudku upozornil, že poskytnutí údajů nelze paušálně odmítnout toliko s odkazem na možnou povahu informace (její formální zařazení). Jakékoliv individuální posouzení pak zcela postrádá i spisová dokumentace zneprístupněná žalobci. Dle mínění soudu bylo povinností žalovaného ozřejmit v obsahu spisové dokumentace úvahu, které jej vedly k závěru o nutnosti odeprání informace z důvodu ochrany veřejného zájmu. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[7] Pokud se jedná o obavy žalovaného stran možného zneužití žádosti podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů osobami z kriminálního prostředí, městský soud uvedl, že tomuto nežádoucímu jevu lze předejít vyšší mírou užívání § 28 odst. 3 téhož zákona.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Poukazuje na rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nesouhlasí s tím, že by právní názor obsažený v dřívějším rozsudku ze dne 9. 11. 2023, č. j. 3 As 288/2022 - 37, mohl být překonán rozsudkem Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 16. 11. 2023 ve věci C-333/22, *Ligues de droits humains*, jak dovodil kasační soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 45/2025 - 41. Odkazovaný rozsudek SDEU se týkal zcela odlišných skutkových okolností, což ostatně stěžovatel namítal již v průběhu předchozího řízení vedeného pod sp. zn. 3 As 34/2025. Na jeho výhrady se mu však od kasačního soudu nedostalo adekvátní odpovědi. S ohledem na přetrvávající rozpor v judikatuře je dle názoru stěžovatele nezbytné předložit věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[9] Stěžovatel dále odmítá, že by přikročil k plošnému zneprístupnění informací, jak mu vytýká městský soud. Trvá na tom, že žádosti žalobce se zabýval zcela individuálně. Vyhodnotil však, že jím požadované údaje jsou svou povahou informacemi o úkonech činěných v neveřejném přípravném trestním řízení, které by v režimu zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), nemohly být žalobci sděleny. Je proto nepřijatelné, aby se žalobce poskytnutí totožných údajů domáhal v režimu jiného právního předpisu. Stěžovatel považuje za absurdní, aby se na žádosti o informace

od orgánů činných v trestním řízení vztahoval jiný režim pouze v závislosti na tom, na jaký právní předpis se žadatel odkazuje. Je přitom přesvědčený, že v režimu trestního řádu i zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, by jeho postup (i optikou ustálené judikatury správních soudů) obstál.

[10] Stěžovatel dále připomíná, že existují dvě možné varianty: 1) Stěžovatel údaje o úkonech přípravného řízení trestního zpracovává; v takovém případě je ale nemůže poskytnout, neboť by tím došlo k ohrožení či zmaření schopnosti předcházet, vyhledávat, odhalovat a stíhat trestné činy. 2) Stěžovatel požadované údaje nezpracovává, avšak pokud by negativní informaci žalobci poskytl, byli by jiní žadatelé schopni v závislosti na odpovědi stěžovatele určit, zda ke zpracování jejich údajů dochází, či nikoliv. Stěžovatelem zvolené řešení je plošné toliko v tom smyslu, že žadatelům o obdobné informace se vždy dostane odpovědi v režimu § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů. Pokud by postupoval jiným způsobem, hrozí zneužití žádostí o informace podle § 28 zákona o zpracování osobních údajů osobami z kriminálního prostředí.

[11] Stěžovatel v napadeném rozhodnutí na pěti stranách textu vysvětlil, z jakého důvodu nelze žádosti žalobce vyhovět. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné. Zmíněnou vadou je naopak dle stěžovatele zatížený rozsudek městského soudu, který se k obsahu napadeného rozhodnutí nijak konkrétně nevyjadřuje a na jednotlivé v něm rozvedené úvahy nereaguje. Stěžovatel trvá na tom, že dostal všem požadavkům na individuální posouzení věci, jak mu uložil městský soud (včetně posouzení časového aspektu), a není mu zřejmé, jaké další kroky by měl ve věci učinit.

[12] Dle mínění stěžovatele jak městský soud v prvotním rozsudku č. j. 18 A 23/2024 - 56, tak Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku č. j. 3 As 34/2025 - 80 nesprávně vyložily, co je možné považovat za plošnou výjimku. Navzdory tomu stěžovatel v návaznosti na vyjádřený závazný právní názor rozšířil svoji argumentaci o další důvody, aby bylo patrné, že se žádostí žalobce zabýval individuálně. Městský soud však doplňující argumentaci stěžovatele nikterak nezohlednil a pouze paušálně zopakoval obecná judikurní východiska s tím, že stěžovatel nedoplnil spisovou dokumentaci takovým způsobem, aby byly jeho závěry přezkoumatelné. S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí a dodává, že spisová dokumentace dle § 28 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů má význam primárně tehdy, uvede-li spravující orgán žadatele záměrně v omyl ve smyslu § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů, nebo mu bez jakéhokoli odůvodnění nevyhoví. Stěžovatel však svůj postup v nyní posuzované věci zdůvodnil velmi podrobně, přičemž odkázal na utajovanou povahu požadovaných údajů a na jejich možnou kompromitaci. V neposlední řadě je stěžovatel přesvědčený, že soudy v nyní projednávané věci nesprávně aplikovaly závěry rozsudku č. j. 1 As 45/2025 - 41, který se týkal podstatně odlišné situace, a vůbec se nevěnoval otázce, zda lze žádosti podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů nevyhovět s odkazem na povahu požadovaných údajů.

[13] V další části kasační argumentace se stěžovatel ohradil vůči závěru městského soudu (obsaženému již v prvotním zrušujícím rozsudku č. j. 18 A 23/2024 - 56), že se žalobce nedomáhal přístupu do CESO. V této souvislosti stěžovatel v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 3 As 34/2025 přdestřel vůči názoru městského soudu podrobnou

pokračování

oponenturu, na niž však kasační soud žádným způsobem nereagoval. Stěžovatel zdůrazňuje, že pro účely vyřízení posuzované žádosti není oprávněn do CESO přistupovat. Požadavku soudu, aby spisový materiál doplnil o relevantní podklady, tak nebylo možné dostat z důvodu *právní nemožnosti*. Stěžovatel připomíná, že v jiném řízení považoval Nejvyšší správní soud povahu CESO za podstatnou (rozsudek ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 227/2022 - 43), byť se jí výslovně nezabýval, neboť dospěl k závěru, že žalovaný v dané věci vůbec nebyl spravujícím orgánem požadovaných osobních údajů. Takto tomu však v nyní projednávané věci není, proto by se kasační soud měl problematikou dopadu nevěřejnosti CESO na posuzovanou věc zabývat.

[14] Závěrem stěžovatel namítá, že městský soud chybně rozhodl o náhradě nákladů řízení. Existovaly totiž důvody zvláštního zřetele hodné (advokát žalobce zastupuje od počátku a nemusel tak věc pro účely řízení o žalobě převzít, jeho podání nadto vykazuje spornou kvalitu), pro něž měl soud rozhodnout tak, že žalobci náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznává.

[15] Z důvodů uvedených v kasační stížnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud věc postoupil podle § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), k rozhodnutí rozšířenému senátu. Neučiní-li tak, navrhuje, aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalobce se k obsahu kasační stížnosti na výzvu soudu nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost **je důvodná**.

III.a) Relevantní právní úprava

[19] Předmětem sporu je problematika zpracování osobních údajů za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost. Právní úprava této oblasti vychází z unijní směrnice 2016/680, ve vnitrostátním právu pak byla promítnuta do hlavy III zákona o zpracování osobních údajů.

[20] Podle čl. 14 směrnice 2016/680: „S výhradou článku 15 členské státy stanoví, že subjekt údajů má právo získat od správce potvrzení, zda osobní údaje, které se ho týkají, jsou či nejsou zpracovávány, a pokud je tomu tak, má právo získat přístup k těmto osobním údajům a k následujícím informacím:

- a) účely a právní základ zpracování;
- b) kategorie dotčených osobních údajů;

- c) příjemci nebo kategorie příjemců, kterým byly osobní údaje zpřístupněny, zejména příjemci ve třetích zemích nebo v mezinárodních organizacích;
- d) pokud možno předpokládaná doba, po kterou budou osobní údaje uloženy, nebo není-li ji možné určit, kritéria použitá ke stanovení této doby;
- e) existence práva požadovat od správce opravu nebo výmaz osobních údajů týkajících se subjektu údajů nebo omezení jejich zpracování;
- f) právo podat stížnost u dozorového úřadu a kontaktní údaje tohoto úřadu;
- g) sdělení osobních údajů, které jsou předmětem zpracování, a veškerých dostupných informací o jejich původu.“

[21] Podle čl. 15 odst. 1 téže směrnice: „Členské státy mohou přijmout legislativní opatření, která přístup subjektů údajů k informacím úplně nebo částečně omezují v takovém rozsahu a na takovou dobu, jak je to v demokratické společnosti s náležitým přihlédnutím k základním právům a oprávněným zájmům dotčené fyzické osoby nutné a přiměřené, s cílem:

- a) zabránit maření úředních nebo právních šetření, vyšetřování nebo postupů;
- b) zabránit nepříznivému ovlivňování prevence, odhalování, vyšetřování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů;
- c) chránit veřejnou bezpečnost;
- d) chránit národní bezpečnost;
- e) chránit práva a svobody druhých.“

[22] Čl. 15 odst. 2 následně stanoví, že „členské státy mohou přijmout legislativní opatření s cílem určit kategorie zpracování, na něž se mohou plně nebo částečně vztahovat výjimky podle odstavce 1.“

[23] Podle čl. 15 odst. 3 a 4: „V případech uvedených v odstavcích 1 a 2 členské státy zajistí, aby správce bez zbytečného odkladu písemně informoval subjekt údajů o jakémkoli odmítnutí nebo omezení přístupu a o důvodech tohoto odmítnutí nebo omezení. Tyto informace není třeba uvádět, pokud by jejich poskytnutí ohrožovalo některý z účelů podle odstavce 1. Členské státy stanoví, že správce informuje subjekty údajů o možnosti podat stížnost u dozorového úřadu nebo žádat soudní ochranu. Členské státy stanoví, že správce zdokumentuje věcné či právní důvody, na nichž se rozhodnutí zakládá. Tyto informace se zpřístupní dozorovým úřadům.“

[24] Podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů: „Spravující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje spravující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o

- a) účelu zpracování osobních údajů,
- b) právních předpisů, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává,
- c) příjemcích, popřípadě kategoriích příjemců,
- d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení,
- e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a
- f) zdroji těchto údajů.“

[25] Podle odst. 2 téhož ustanovení: „Spravující orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení

pokračování

- a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech,
- b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku,
- c) ochrany utajovaných informací, nebo
- d) oprávněných zájmů třetí osoby.“

[26] Dále je podstatné, že podle odst. 3 a 4 téhož ustanovení: „Pokud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle odstavce 2, spravující orgán informuje subjekt údajů stejně jako ty žadatele, jejichž osobní údaje nezpracovává. Spravující orgán vede o důvodech pro postup podle odstavců 2 a 3 dokumentaci, kterou uchovává nejméně 3 roky.“

[27] Nejvyšší správní soud se výkladem citované právní úpravy zabýval v několika svých rozhodnutích. Nejpodrobněji tak učinil v již odkazovaném rozsudku č. j. 1 As 45/2025 - 41, na nějž upozornil i stěžovatel v kasační stížnosti. V uvedeném rozhodnutí kasační soud zdůraznil, že právo subjektu údajů na informace, které o něm příslušné orgány shromažďují (§ 28 zákona o zpracování osobních údajů) „není bezbřehé a zákon výslovně stanoví situace, za nichž spravující orgán žádosti o poskytnutí údajů nevyhoví, a dokonce, nastanou-li pro to zákonem stanovené předpoklady, může reagovat takovým způsobem, jako by údaje o žadateli nezpracovával, tzn. poskytne žadateli negativní odpověď, která však neodpovídá realitě (je nepravdivá).“ Současně poukázal na s tím spojená úskalí a uzavřel, že příslušnou právní úpravu je nezbytné vykládat takovým způsobem, aby nedošlo k úplnému vyprázdňení práva na informace. S tím předně souvisí povinnost posuzovat každý případ individuálně. Současně je nezbytné, aby spravující orgán svůj postup náležitě zdokumentoval, přičemž důvody, které jej vedly k neposkytnutí informací (potažmo poskytnutí nepravdivé odpovědi) musí být seznatelné minimálně z obsahu spisové dokumentace, která sice nemusí být přístupná žadateli (tzn. může být vedena jako neveřejná), ale pro účely ověření zákonnosti postupu spravujícího orgánu ji musí mít k dispozici správní soud.

III.b) Vypořádání kasačních námitek

[28] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti množství námitek, z nichž však převažující část tvoří polemiku se závěry obsaženými již v prvotním zrušujícím rozsudku městského soudu č. j. 18 A 23/2024 - 56, potažmo v navazujícím zamítavém rozsudku č. j. 3 As 34/2025 - 80. Jedná se především o námitky týkající se použitelnosti závěrů rozsudku SDEU ve věci *Lignes de droits humains*, povahy evidence CESO, či možnosti plošného odepření poskytnutí informací o zpracovávaných údajích toliko s odkazem na jejich povahu (neveřejný charakter).

[29] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že správnost dříve přijatých závěrů v téže věci mu nepřísluší přezkoumávat. Správní soudnictví je vybudováno na principu kasační závaznosti, která se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „v jednotlivých

případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je správním orgán vázán. Z toho však nezbytně plyne, že kasační závaznost se musí uplatnit i ve vztahu ke správním soudům při přezkumu nového rozhodnutí. „Kdyby totiž právní úprava na jednu stranu vyžadovala, aby se správní orgán řídil v novém rozhodnutí právním názorem správních soudů, avšak současně soudům umožňovala jejich právní názor při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu libovolně měnit, byla by tím narušena právní jistota účastníků řízení i efektivita správního soudnictví. Možný by totiž byl potenciálně nekonečný ‚ping-pong‘ mezi správním orgánem a správními soudy, založený na neustáleném přehodnocování již jednou posouzených otázek. Takový stav by však byl krajně nežádoucí“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2022 - 50, č. 4321/2022 Sb. NSS, bod 43).

[30] O překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani postoupením věci rozšířenému senátu, jak navrhuje v nyní projednávané věci stěžovatel (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS.). To ani v situaci, existuje-li k téže otázce nejednotná judikatura, což rozšířený senát výslovně potvrdil ve shora citovaném usnesení č. j. 1 Azs 16/2022 - 50, v němž shledal absenci své pravomoci a deklaroval tak, že kasační závaznost má v takovém případě přednost a soudy jsou při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu názorem vysloveným v předcházejícím zrušujícím rozsudku vázány.

[31] Již z uvedených důvodů by tedy Nejvyšší správní soud nemohl přikročit k postoupení věci rozšířenému senátu. Současně však kasační soud ani nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že v judikatuře týkající se výkladu dotčených ustanovení zákona o zpracování osobních údajů přetrvává rozpor. Kasační soud se touto otázkou zabýval již v rozsudku č. j. 1 As 45/2025 - 41 (bod 40), v němž vysvětlil, že právní názor vyjádřený v dřívějším rozsudku ze dne 9. 11. 2023, č. j. 3 As 288/2022 - 37, je třeba považovat za překonaný, neboť je rozporný s pozdějším rozsudkem SDEU ve věci *Liguse des droits humains*. Za těchto okolností nebylo v souladu s ustálenou judikaturou nezbytné věc postoupit podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu, ale již bez dalšího bylo možné se od dříve vysloveného názoru odchýlit (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS; či přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 2 Afs 66/2004 - 53, č. 1833/2009 Sb. NSS). Důvody, které soud vedly k tomu, že závěry obsažené v citovaném rozhodnutí SDEU jsou pro věc relevantní a přenositelné na přezkum postupu spravujících orgánů správními soudy, ozřejmil v rozsudku č. j. 1 As 45/2025 - 41 (viz body 36–38). Přímo ve vztahu k nyní projednávané věci je podrobně rozvedl městský soud v bodech 36–41 v prvotním zrušujícím rozsudku č. j. 18 A 23/2024 - 56. Správnost jeho úvah následně potvrdil Nejvyšší správní soud (viz body 29–31 rozsudku č. j. 3 As 34/2025 - 80). Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že by příslušné námitky obsažené v kasační stížnosti proti prvnímu zrušujícímu rozsudku ponechal kasační soud bez odezvy.

[32] Pro úplnost soud dodává, že v předchozí fázi řízení (tedy při přezkumu prvního správního rozhodnutí stěžovatele) se soudy náležitě věnovaly i problematice neveřejnosti evidence CESO. Výslovně tak učinil především městský soud v bodech 47 a 48 rozsudku č. j. 18 A 23/2024 - 56. Není tedy pravdou, že by se stěžovateli na jeho výhrady v této fázi

pokračování

řízení nedostalo žádné odpovědi. Pokud se pak jedná o zamítavý rozsudek č. j. 3 As 34/2025 - 80, vzhledem k tomu, že se v něm Nejvyšší správní soud ztotožnil se způsobem, jakým věc posoudil městský soud, nebylo nezbytné, aby podrobně reagoval na každou námitku stěžovatele, na níž se mu již dostalo odpovědi v řízení o žalobě.

[33] Nejvyšší správní soud tedy na tomto místě shrnuje, že závěry obsažené v rozsudcích č. j. 18 A 23/2024 - 56 a č. j. 3 As 34/2025 - 80 jsou pro něj v této fázi řízení závazné a nepřísluší mu, aby je jakýmkoliv způsobem přehodnocoval. Stěžovatel byl při vydání napadeného rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným v citovaném zrušujícím rozsudku městského soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán až později, proto z něj v době vydání rozhodnutí stěžovatel vycházet nemohl) a spornou je tak pouze otázka, zda požadavkům z něj vyplývajícím při druhém posouzení věci dostál, či nikoliv. Městský soud dospěl v nyní přezkoumávaném rozsudku k závěru, že se tak nestalo, naopak stěžovatel je přesvědčený, že učinil vše, co po něm lze spravedlivě požadovat (a co je v jeho právních a faktických možnostech). S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[34] Při prvotním posouzení věci vyšel stěžovatel z toho, že žádosti žalobce nelze (s ohledem na charakter požadovaných informací) vyhovět. Tento svůj náhled v obsahu prvního správního rozhodnutí podrobně odůvodnil a ani toto rozhodnutí, ani předložená spisová dokumentace neobsahovaly žádný podklad, z něhož by bylo patrné, zda stěžovatel údaje žalobce zpracovává či nikoliv. Stěžovatel považoval jakékoliv zjišťování skutkového stavu za nadbytečné, neboť dle jeho mínění nebylo možné žádosti již v povahy věci vyhovět nikdy. Uvedený názor jak městský soud, tak Nejvyšší správní soud striktně odmítly a zdůraznily, že je povinností stěžovatele posoudit žádost žalobce individuálně. Jakkoliv přitom zákon připouští, že za určitých okolností nemusí stěžovatel důvody svého postupu ozřejmit přímo v obsahu správního rozhodnutí, alespoň soudu je povinen předložit takovou dokumentaci, na jejímž základě bude možné zákonnost jeho postupu ověřit.

[35] Při opětovném posouzení žádosti setrval stěžovatel v napadeném rozhodnutí na svém dřívějším závěru, a to že žádosti nelze s ohledem na povahu požadovaných informací vyhovět. V zásadě tedy přestřel podobnou argumentaci jako prvně (byť podrobnější a doplněnou o další úvahy). Současně však do spisu založil listiny, z nichž je zřejmé, že tentokrát zjišťoval, zda údaje žalobce zpracovává či nikoliv. Ve spisové dokumentaci, kterou stěžovatel předložil (a kterou Nejvyšší správní soud vyloučil z nahlížení a vede ji v neveřejném režimu), jsou založené i další listiny (interní komunikace), z nichž vyplývá, že stěžovatel zvažoval, jakým způsobem má žadateli odpovědět [aby nedošlo k ohrožení plnění úkolů v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování a stíhání trestných činů – viz § 28 odst. 1 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů] a z jakého důvodu se rozhodl právě pro jedno konkrétní řešení – viz k tomu zejména listiny na č. l. 52 a 54. Tímto způsobem tedy stěžovatel dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu plně dostál požadavkům vyplývajícím ze závazného právního názoru vysloveného v předcházejících rozsudcích v této věci.

[36] Městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku stěžovateli vytkl, že si závazný právní názor vyložil chybně, neboť se zjevně domníval, že postačí, pokud „do spisové dokumentace doplní podklad osvědčující okolnost, zda údaje žalobce zpracoval či nikoliv a soud si sám posoudí, zda jsou splněné podmínky pro uplatnění výjimky z § 28 odst. 1 ZOÚ.“

Nejvyššímu správní soudu však není zřejmé, jakým jiným způsobem si měl stěžovatel v nyní projednávané věci ještě počínat, neboť z obsahu předložené dokumentace je naprosto patrné, zda stěžovatel údaje žalobce zpracovává (popřípadě v jakém rozsahu) a jaké důvody jej k nevyhovění žádosti vedly. S městským soudem lze souhlasit do té míry, že není jeho úkolem nahrazovat úvahu stěžovatele. To však v daném případě nutné nebylo, neboť stěžovatel část svých úvah ozřejmil přímo v napadeném rozhodnutí a zbylé jsou patrné z předložené dokumentace. Jakkoliv si lze představit, že může existovat případ, který by byl natolik sporný, že by vyžadoval podrobnější poměřování jednotlivých kolidujících zájmů, s ohledem na individuální okolnosti nyní posuzovaného případu postup stěžovatele plně ob stojí.

[37] Kasační soud přitom považuje za potřebné doplnit ještě poznámku ve vztahu k evidenci CESO. Stěžovatel setrvale uvádí, že pro účely posuzování žádostí podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů není oprávněn do této evidence vstupovat. Městský soud nicméně stěžovateli ve svém rozsudku č. j. 18 A 23/2024 - 56 ani neuložil, aby tak činil. V bodě 48 tohoto rozsudku naopak připustil, že informace o zpracovávaných údajích může získat i jinak. Tak si ostatně v nyní projednávané věci stěžovatel počínal, přičemž z pohledu soudního přezkumu je rozhodné, že stěžovatel vyvinul snahu za účelem zjištění skutkového stavu (byť se tak nestalo nahlížením do CESO) a že byl svůj postup schopen obhájit. Úkolem soudu není hledat za spravující orgán nejvhodnější řešení, ale přezkoumat, zda řešení jím zvolené ve světle relevantní právní úpravy ob stojí. Tak se v daném případě stalo.

[38] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že již v rozsudku č. j. 1 As 45/2025 - 41 poukázal na mnohé nesnáze, které s sebou současná právní úprava poskytování informací v režimu § 28 zákona o zpracování osobních údajů přináší, a to především z pohledu soudního přezkumu. I pro spravující orgány však může být obtížné nalézt ideální rovnováhu mezi povinnostmi poskytovat žadatelům informace o zpracovávaných údajích a ochranou zájmů vymezených v § 28 odst. 2 citovaného zákona. Na tyto orgány přitom nelze klást při plnění jejich úkolů nesplnitelné požadavky. Zákon o zpracování osobních údajů možnost nevyhovění žádosti o informace výslovně připouští a stěžovatel této možnosti využil a důvody svého postupu vyjevil. Současně soudu umožnil, aby ověřil, zda (popř. v jakém rozsahu) údaje žalobce zpracovává. Tím se ostatně věc podstatně odlišuje od případu řešeného kasačním soudem pod sp. zn. 1 As 45/2025, v níž předložená dokumentace neobsahovala vůbec žádné relevantní podklady a soud by tak musel spoléhat toliko na (ničím nepodložené) tvrzení žalovaného orgánu. V nyní projednávané věci je však situace diametrálně odlišná.

[39] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že v posuzované věci byl vázán právním názorem vysloveným v rozsudcích č. j. 18 A 23/2024 - 56 a č. j. 3 As 34/2025 - 80, jejichž optikou na věc nahlížel. V citovaných rozhodnutích shledaly soudy přijatelným postup stěžovatele spočívající v nevyhovění žádosti žalobce podle § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, bude-li stěžovatel schopen svůj postup náležitě obhájit a doplní-li spisový materiál o relevantní podklady. To však nevylučuje, aby si v jiných srovnatelných věcech spravující orgány počínaly odlišně a využily postupu podle § 28 odst. 3 téhož zákona, který umožňuje poskytnout žadateli za určitých okolností odpověď, která je objektivně nepravdivá.

pokračování

[40] S ohledem na shora uvedené závěry je nadbytečné, aby se soud zabýval námitkou stěžovatele stran přiznání náhrady nákladů řízení žalobci.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.).

[42] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. je městský soud v dalším řízení vázán právním názorem kasačního soudu vysloveným v tomto rozsudku. Městský soud v novém rozhodnutí rovněž rozhodne o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu